

Het Winterpaleis

Petra Doom

Pas op, de lucht is een dichte wolk

Straks komen sneeuw en ijs

De tijd waarin het Schone Volk

Je meelokt naar hun Winterpaleis

Verberg voor hen je wilde dromen

Zodat ze voor jou niet komen

Met vleierijen zoet als honing

En genoeg zilver voor een koning

Scherpe oren om harten te horen

Die ze lachend aan hun messen rijgen

Ogen als katten om de nacht te doorboren

Woorden te stelen als je niet weet te zwijgen

Pas op, de lucht is een dichte wolk

Astoria, oudste dochter van de graaf van Askenloof, klemde haar tanden op elkaar en spoorde haar paard aan om in draf te gaan. Hij reageerde meteen en sprong naar voren.

Op haar rechterhand zette Schaduw zijn veren op, maar bleef rustig zitten. De uil was niet de beste of de makkelijkste van haar roofvogels, maar wel degene die het best opgewassen was tegen haar wildere ritten. Ze had hem zelf opgevoed en getraind, en hij leek haar stemmingen altijd haarfijn aan te voelen. De spottende stem die nog steeds in haar oren weerklonk, zorgde ervoor dat ze haar gewicht verplaatste. Haar benen gaven het signaal nog een keer door: sneller.

Het paard onder haar reageerde als een uitgehongerde die een feestmaal kreeg voorgezet: met hongerig enthousiasme. Zijn sierlijke zwarte hoofd bewoog naar voren, zijn brede hoeven met daarboven de lange, wapperende vetlokken deden de sneeuw om hen heen opstuiven.

Of is het alleen dat je jaloers bent, omdat je net zo droog en afbrokkelend bent als dat ding?

De capuchon van Astoria's mantel viel naar achteren en ze voelde een paar lokken loskomen uit de ingewikkelde vlechten die haar kamenierster vanmorgen had gemaakt. Die zou ze straks moeten fatsoeneren voor ze weer naar binnen ging, of Irene zou weer nadrukkelijk zwijgende blikken op haar werpen, alsof niet zij maar Astoria de jongste was, die nodig tot de orde geroepen moest worden.

Ze klemde haar tanden woedend op elkaar. Maakte ze zich daar nu werkelijk uit zichzelf druk om? Wat een tijdverspilling.

En Astoria had een hartgrondige afkeer van verspilling.

Ze had het moeilijk gehad met de uitpuilende voorraadkamers, die voller en voller werden gestouwd met belachelijk dure ingrediënten die nu in de mode waren, maar ze had gezwegen. Ze had niet begrepen waarom Irene bloemen liet aanvoeren, terwijl ze armenvol winterjasmijn en toverhazelaar uit de kasteeltuin had kunnen laten halen, maar ze had haar mond gehouden.

Ze had geglimlacht en geknikt toen Irene verklaarde dat het haar gasten aan niets mocht ontbreken, omdat dit feest hét evenement van het jaar moest worden.

'Van dit jaar én van volgend jaar,' had ze samenzweerderig tegen Astoria gefluisterd, haar ogen koortsachtig van opwindning. *'Vind je het niet briljant? Ferdinand vindt het briljant. We trouwen op 31 december om middernacht. We zullen alles overtreffen dat er dit jaar is geweest en iedereen zal het komende jaar zijn best moeten doen om ons te overtreffen. En falen, natuurlijk.'*

Het geroffel van de hoeven van haar paard klonk luid in haar oren, maar het overstemde niet de stem in haar hoofd, irritant geaffecteerd, door de intonaties die Irene in de hoofdstad had opgepikt.

Het leek alsof Irene elke ochtend weer iets nieuws aan te merken had over hoe het kasteel er uitzag. Astoria had zich voorgehouden dat ze gewoon moest zwijgen en instemmen. Een tijdje was dat gelukt.

Tot Irene net een brug te ver had moeten gaan. Ze had met alle geweld een eeuwenoude muurschildering willen laten overschilderen met een patroon van kleine bloemetjes dat nu kennelijk ‘iedereen’ zijn huis in haalde.

Toen Astoria ingreep was Irene eerst gekwetst geweest, vervolgens verontwaardigd en daarna woedend. *‘Dat ding kán toch helemaal niet als achtergrond voor het banket! Heb je dan geen greintje verbeeldingskracht? Maar nee, natuurlijk heb je dat niet. Hoe zou je hier anders jaar in jaar uit kunnen zitten verwelken, als een bejaarde klerk, omringd door maffe papieren.’*

Astoria had geweigerd om energie te verspillen aan bekvechten. Of aan medelijden hebben met zichzelf. Ze had de bedienden kortaf gezegd dat het niet zou gebeuren, wat Irene ook zei, en dat ze het wel verder zouden bespreken als ze terug was.

Nog één keer, had ze gedacht, terwijl ze langs de theekamer liep, waaruit de klanken van tinkelend porselein en beschaafd murmelende stemmen naar buiten dreven. Haar oudste nichtje zat er te flirten met een kringetje aanbidders, onder het goedkeurend oog van Astoria’s tante. Nog één feest en haar laatste zus zou vertrekken, om nooit meer om te kijken naar het grote, oude, tochtige kasteel waar ze was opgegroeid. Precies zoals hun drie andere zussen hadden gedaan.

Nog tien dagen en Astoria zou eindelijk vrij zijn om zich samen met haar vader ongestoord aan hun onderzoek te wijden.

Zodra ze buiten was gekomen had ze opgelucht ademgehaald. Dit voelde goed. Productief. Ze kon de plek inspecteren waar in het voorjaar de nieuwe molen zou worden gebouwd, en haar paard eindelijk de rit geven waar hij al dagen naar moest snakken.

Normaal verwaarloosde ze hem nooit zo lang. Ze wist dat de hengst rusteloos en onhandelbaar werd als hij niet kon rennen. Maar ze had het haar zus naar de zin willen maken. Dus had ze geglimlacht tot haar kaken pijn deden terwijl de ene na de andere kar met Irene’s bestellingen uit de hoofdstad arriveerde, en ze had geluisterd naar de eindeloze lijst met dingen die nog moesten gebeuren om het huwelijksfeest *‘perfect, snap je wel wat dat is, Astoria? Perféct! Niet zoals een perfecte, saaie aantekening, maar een perfect, elegant evenement, waar iedereen het over zal hebben’* te maken.

Toen Astoria met gebalde vuisten langs het roofvogelverblijf was gelopen, had Schaduw met een vragende kreet haar aandacht getrokken.

Dat was pas perfect – nog een derde doel voor haar rit. Als er in de voorraadkamers geen konijn meer bij kon, dan zou ze een van de pachters er wel blij mee maken.

Zodra Astoria was opgestegen, hadden zowel zij als het paard amper kunnen wachten om te rennen, rennen, rennen. Ze had zichzelf gedwongen om damesachtig stapvoets de oprijlaan af te rijden, maar toen ze het hek aan het eind daarvan gepasseerd was, had ze geen reden meer gezien om zich in te houden. De velden gleden als een waas aan haar voorbij terwijl ze steeds sneller het kasteel achter zich liet.

Straks komen sneeuw en ijs

Astoria merkte dat ze buiten adem begon te raken, hield haar paard in en keek om zich heen. Het landschap dat zich voor haar uitstreckte leek op een gedekte feesttafel: gladde velden, bedekt met sneeuw, alsof iemand er een tafellaken over had uitgespreid, bevroren spinnenwebben als gesponnen suiker tussen sierlijke, in wit gedoopte takken. En daar, de snelstromende rivier, koud en bruisend als mousserende wijn onder de laaghangende zon. Het schemerde al, maar het was een spectaculair zicht. En ze had geen idee waar ze precies was.

Ze fronste. Astoria wist *altijd* waar ze was, ze was nu eenmaal geen dromer.

Verwelkte klerk, herhaalde de stem van haar zus spottend. *Geen greintje verbeeldingskracht.*

Ze drukte de herinnering weg en probeerde zich te oriënteren. Misschien kwam het door het verblindende wit van de sneeuw die het licht weerkaatste, maar ze kon haar omgeving niet thuisbrengen.

Schaduw draaide ineens zijn kop naar rechts en slaakte een doordringende kreet.

Ze had haar hand al geheven en hem losgelaten, voor ze besepte dat ze dat helemaal niet had willen doen – niet op een plek die ze niet kende. Maar zijn prachtige vleugels spreidden zich al, meer dan een meter breed en wit als maanlicht, en hij vloog geruisloos bij haar weg.

Haar blik schoot vooruit, zoekend naar het konijn of de lemming die Schaduw gehoord moest hebben voor er iets te zien was. Niets. Een onrustige knoop trok strak in haar maag. Een paar tellen later werd haar dreigende gevoel bevestigd toen Schaduw niet naar beneden dook, maar met trefzekere vleugelslagen richting de boomgrens vloog. Wat volgde hij? Ze zag geen beweging op de grond. Toen ze opkeek was de uil verdwenen.

‘Schaduw!’ Geen reactie, of ze hem nu riep of het signaal floot waarop ze hem had getraind.

Ze spoorde haar paard aan. Als de uil te ver afdwaalde, zou hij misschien in verwarring raken en de weg terug niet meer vinden.

Toen ze bij de boomgrens kwam, zag ze pas de struiken die onder de sneeuw bedekt waren. Hier en daar piepten kleine, rode bessen onder het wit uit. Hulst. Meters en meters hulst. Volgens het volksgeloof een plant die bescherming bood tegen kwaadwillige aanwezigheden.

Astoria keek om zich heen. Was ze helemaal hiér beland?

Ze liet haar paard stapvoets verdergaan, behoedzaam.

Volgens de plaatselijke bevolking maakten fae deze plek onveilig. Het Schone Volk, zoals ze in de verhalen werden genoemd, leefde verspreid over vier onderaardse landen, waar het eeuwig lente, zomer, herfst of winter was. Ze feestten dag in dag uit en bliezen de seizoenen naar de bovenwereld. Af en toe verveelden ze zich en kwamen naar boven, belust op dromerige jonge meisjes en jongens, het liefst verliefden, omdat ze hongerig waren naar hun krachtig kloppende harten.

Wie zich liet meelokken, waarschuwden de verhalen, werd nooit meer teruggezien.

Astoria hielp de graaf al jaren met zijn onderzoek naar de geschiedenis van het graafschap, en al doende had ze veel van die wilde verhalen opgetekend. Ze wist wel beter dan er geloof aan te hechten, maar dit gebied was wel degelijk gevaarlijk.

Ooit was hier een steengroeve geweest, die materiaal voor onder meer de bouw van het kasteel had geleverd, maar al lang in onbruik was. De afgravingen en gangen waren nooit goed in kaart gebracht, en helemaal overgroeid. Zinkgaten en openingen die waren afgedekt met inmiddels rottend hout waren geen sprookjes, maar reële risico's. Het was inderdaad niet moeilijk om hier te verdwijnen en nooit meer terug te keren. Een van de vorige graven had het gebied tot verboden terrein verklaard, nadat er één verliefd paartje te veel was verdwenen. Het had de verhalen niet tegengehouden.

Als ze Schaduw achterna wilde, dan zou ze moeten afstijgen en heel goed oppassen. Ze verplaatste haar teugels naar één hand en kwam overeind in de stijgbeugels toen ze een flits in haar ooghoek zag. Wit. En rood.

Geen Schaduw dus, maar ze draaide toch haar hoofd, achter de beweging aan. Vlak voor ze die kon lokaliseren, klonk de stem.

'Gegroet, vrouwe.'

Met vleierijen, zoet als honing

Haar paard danste opzij en toen naar voren. Al zijn spieren waren gespannen en zijn oren bewogen opgewonden, alsof hij wachtte op het geschal van een jachthoorn. Ze hield hem in en legde een hand tegen zijn hals.

‘Rustig maar,’ mompelde ze.

De man die schijnbaar vanuit het niets was opgedoken droeg een witte mantel met donkere, schaduwachtige patronen, die leken op door sneeuw bedekte takken. Zijn roodbruine haar stak er fel tegen af.

‘Het was niet mijn bedoeling om u te laten schrikken,’ zei hij, met een verzoenend handgebaar.

Zijn stem was warm als een honingtaartje, als wijn met kruidnagel en sinaasappelschil.

Ze knipperde met haar ogen tegen die bizarre gedachte. ‘Wie heeft je toestemming gegeven om hier te komen? Dit is gevaarlijk gebied.’

Hij knikte instemmend. ‘Geloof me, vrouwe, dat weet ik.’

Ze voelde de woorden in haar capuchon glippen, als vingers die streelden door de losse lokken die over haar wangen vielen – iets wat sinds haar moeder twaalf jaar geleden was gestorven niemand ooit meer had gedaan.

Ze perste haar lippen geërgerd op elkaar en bestudeerde de vreemdeling. Nee, ze wist zeker dat ze hem nooit eerder in het dorp of bij het kasteel had gezien. En er was iets onrustwekkend aan zijn hazelnootkleurige ogen, die haar onophoudelijk aankeken.

Het waren zijn pupillen: langwerpig en recht als die van een kat.

Het lied dat een oude boerin voor haar had gezongen toen ze haar herinneringen was gaan opschrijven, drong zich op.

Ogen als katten, om de nacht te doorboren.

Haar blik schoot van zijn ogen naar zijn oren. Ze eindigden in sierlijke, spitse punten. En achter hem waren geen voetsporen in de sneeuw, alleen de afdrukken van kleine dieren.

Haar paard had gelijk – dit was geen mens.

Andere vrouwen zouden het misschien op een gillen hebben gezet. Of misschien zouden ze hun ogen niet geloofd hebben, de gedachte dat er een fae tegenover hen stond terzijde geschoven hebben.

Maar Astoria was geen dromer. Als ze een fae zag, dan stond er één tegenover haar. Reden genoeg om haar paard te keren en te maken dat ze weg kwam. Alleen... er was iets bekends aan de man.

Het was zijn mantel, besepte ze. Precies dezelfde, ongewone kleuren als een van de figuren op de oude muurschildering die Irene doodkalm met bloemetjes had willen overschilderen. Haar ogen schoten naar de hand van de vreemdeling. Een rilling liep over haar rug toen ze daar een bekende ring zag glanzen. Drie gouden, in elkaar gestrengelde twijgjes, net als de geschilderde ring die ze samen met

haar vader honderd keer had bestudeerd, maar die ze nooit met het wapenschild van een hen bekende familie in verband hadden kunnen brengen.

Op de muurschildering was dan ook al lang niet meer te zien geweest dat het geen mens was die tegenover een graaf van Askenloof stond, zijn gezicht onherkenbaar door afbladderende verf. Het was een *fae* geweest.

Astoria's hart klopte snel en opgewonden. Fae leefden lang. De man tegenover haar kon meer weten over de geschiedenis van Askenloof. Hij moest meer weten.

Op haar vijftiende was Astoria erachter gekomen dat haar vaders historische onderzoek geen loze bezigheid was, maar dat hij op zoek was naar een aanknopingspunt, iets wat zou hem helpen te achterhalen wat er was gebeurd met de rijkdom van de eerste graven van Askenloof, die plotseling en onverklaarbaar verdwenen bleek toen hun tak van de familie de vorige was opgevolgd. De voorbije jaren had ze hem bij zijn onderzoek geholpen hoe ze maar kon, met name door het ondervragen van oude inwoners uit de streek.

Dit was haar kans om een bron aan te boren waar ze het bestaan nooit van hadden vermoed.

Alleen gaf het Schone Volk volgens de verhalen nooit iets weg, zonder er iets voor in de plaats te willen. Anderzijds... Als er één ding was dat ze had geleerd door boeken vol te schrijven met verhalen, verteld door dorpsoudsten die ze weer van hún dorpsoudsten hadden gehoord, dan was het wel dat ze altijd iets wilden, als ze zich lieten zien.

‘Wie bent u?’ vroeg ze dus. ‘En wat wilt u?’

‘Ze noemen mij de prins van de listen, de waarheidsdief, de doornengids.’ Hij maakte een snelle buiging, zonder haar blik los te laten. ‘Maar mijn naam is Feras. En wat ik wil...’

Zijn glimlach was snel, niet meer dan het optrekken van een mondhoek, maar zijn blik was langzaam toen die over haar heen gleed. ‘Is dat niet duidelijk? U bent de mooiste vrouw in de hele omgeving. Ik wil u leren kennen.’

Weer leken zijn woorden op een aanraking – een vinger die onderzoekend, langzaam langs haar oorschelp gleed. Een verraste blos steeg naar haar wangen.

Wacht, wát?

Vleierijen, zoet als honing.

Ze kneep haar ogen samen. ‘Een makkelijk compliment om te geven als er niemand anders in de wijde omgeving te zien is.’

Er flitste verrassing over zijn gezicht, gevolgd door een vluchtige grijns, zo snel vervlogen dat ze bijna dacht dat ze zich die verbeeld had (als ze niet iemand was geweest zonder een greintje verbeeldingskracht), voor die weer plaatsmaakte voor hoffelijke ernst.

‘Zou u de schoonheid van één sneeuwkrystal betwisten, alleen omdat het uniek is?’

Astoria snoof. 'Ik denk niet dat een sneeuwkrystal zich bekommert om de vraag of iemand het al dan niet mooi vindt. Vertel me wat u wilt, Feras.'

Hij draaide zijn hoofd van links naar rechts in een merkwaardig niet-menselijk gebaar, alsof hij haar uit meer dan één hoek wilde bestuderen. 'U bent een merkwaardig lid van uw soort, vrouwe. Maar als u het dan toch vraagt... Ik speel een spel dat ik moet winnen, en ik heb een medespeler nodig. U moet het Winterpaleis voor me openen.'

Je meelokt naar het Winterpaleis

Dus het héle lied was een accurate waarschuwing?

‘Om erin te verdwijnen en nooit meer terug te keren?’ vroeg Astoria op haar hoede.

‘Als dat uw wens is...’ Hij keek haar peinzend aan. ‘Als het leven hier u te bleek is, te arm, te leeg. Als niemand u naar waarde schat...’

Was er iemand die haar naar waarde schatte? Haar vader, natuurlijk. Maar verder? Hád ze voor iemand waarde?

‘*Wat een zonde,*’ had ze de barones van Raasbroeck negen jaar geleden horen zeggen, de eerste en enige keer dat ze in de hoofdstad was geweest. De barones had zich vertrouwelijk toegebogen naar een onder haar stand getrouwde zus, die haar gebrek aan een titel probeerde te compenseren met een overmaat aan brokaat. *‘De graaf had haar net zo goed in varkensmest kunnen rollen voor ze gepresenteerd werd. Het kind heeft geen enkele kans. Ze is niet mooi – ik bedoel, die neus... nou ja, er bestaat in elk geval geen twijfel over dat ze een Askenloof is – maar als ze iets minder saai was geweest dan had ik haar hoogstpersoonlijk aan een geschikte echtgenoot kunnen helpen. Maar heb je gehoord hoe snel ze zelfs de jongste zoon van ridder Evenmeer afgeschrikt heeft met haar geratel over geschiédenis? Al even geobsedeerd als de graaf. Ze is gedoemd om een oude vrijster te worden en niemand kan daar iets aan veranderen.’*

Astoria duwde de herinnering die Feras’ woorden gewekt hadden met geweld van zich af.

Hij stond haar afwachtend aan te kijken, alsof hij erop vertrouwde dat ze zelf wel zou invullen hoeveel beter haar leven kon zijn als ze deze wereld achter zich liet.

Het Schone Volk loog niet. Dat was altijd iets geweest wat haar had aangetrokken in de verhalen over hen. Maar dat verhinderde hen duidelijk niet om net zo misleidend te zijn als de adel die in je gezicht glimlachte, om vervolgens de in azijn gedoopte waarheid achter je rug te vertellen.

‘Dus daar is alles beter?’ vroeg ze pinnig. ‘Wordt iedereen naar waarde geschat, is alles kleurrijk en heeft niemand ergens tekort aan? U hebt nergens tekort aan? Niets nodig?’

‘Niet meer wanneer ik maar binnen weet te komen.’ Hij hield zijn hoofd schuin en zijn stem daalde weer naar een zacht, verlokkelijk timbre. ‘Vrouwe...’

Ze hief een hand. ‘Absoluut niet. Vertel me gewoon waar dit om gaat. En ik bestuur al sinds mijn veertiende de hele grafelijke bediendenstaf. Smoesjes werken niet op mij.’

Nadat haar moeder was gestorven, had de graaf de bedienden compleet over zich heen laten lopen. Het had een jaar geduurd voor Astoria genoeg was gekomen van haar verdriet om op te merken dat de moes- en kruidentuin verwaarloosd werden, dat er stofwolken in het rond vlogen wanneer iemand een deur opende, en dat er veel meer besteld werd dan het kasteel verbruikte. Tien frustrerende gesprekken met de graaf later, die weigerde zijn bibliotheek uit te komen, had ze de boel zelf in handen

genomen. Niet lang daarna had ze hem gedwongen om haar te vertellen over het onderzoek waar hij zich op had gestort.

Feras was stil, alleen een spier in zijn kaak bewoog. Toen leek hij tot een besluit te komen. 'Als ik het ontbrekende stuk van mijn hart wil terugvinden, dan moet ik het Winterpaleis weten in te komen.'

'Uw geliefde is daar opgesloten?'

Hij kneep zijn ogen samen en keek haar onderzoekend aan. 'Wekt dat uw meegevoel? De gedachte dat mijn hart elke dag bloedt omdat ik niet met haar samen kan zijn?'

'Misschien,' zei Astoria. 'Als het waar is.'

'Ik geloof u niet.' Maar één van zijn mondhoeken ging omhoog, alsof dat amusant was. 'En u gelooft mij niet.'

'Wat is de waarheid?' hield ze vol. Onwillekeurig speelden de verhalen die ze zelf had opgeschreven weer door haar hoofd. 'Hebt u een mensenhart uit een borst gerukt en de helft laten zitten?' Haar vingers klemde zich om de teugels. 'Moet u een nieuw meebrengen om het tekort aan te vullen?'

Deze keer lachte Feras voluit. 'Nee, vrouwe. Mensen en hun harten hebben iets veel beters te bieden. Wilt u weten waar dit om gaat? U wint. Ik zal u het Winterpaleis laten zien en ik vertel u alles.'

Scherpe oren om harten te horen

Astoria liep achter Feras aan, door een opening in de dichte hulst. Waarschijnlijk was het dom geweest om af te stijgen. Het zou nu een stuk lastiger worden om snel bij hem uit de buurt te komen als zijn geamuseerdheid ineens zou omslaan in iets anders.

Het was weer gaan sneeuwen en Feras had de capuchon van zijn mantel opgezet. Zonder het roodbruin van zijn haar verdween zijn slanke figuur uit het zicht zodra ze ook maar even vertraagde. De plooien van zijn mantel bewogen in de wind, deden de stof golven tot Feras deel van de wervelende vlokken leek te worden.

Toen een geruisloze verdichting van sneeuw op haar afvloog en de vorm van Schaduw aannam, slaakte ze een kreet van schrik, maar hield toen haar hand op. De uil streek neer, spande zijn klauwen een paar keer strak aan voor hij rustig werd en zijn veren plat gingen liggen.

Feras draaide zich om en zijn merkwaardige ogen gleden van Schaduw naar de teugels in haar hand. 'U kunt uw paard beter vragen om hier op u te wachten. Of u bindt hem vast, zoals mensen doen.'

Ze aarzelde – zodra ze haar paard achterliet, zou vluchten nog minder makkelijk worden. 'Ik laat hem niet graag zomaar achter.'

Hij leek haar gedachten te kunnen lezen. 'Ik beloof dat ik geen kwaadwillende hand op u zal leggen. Dat zou indruisen tegen alles wat ik te vragen heb. Ik heb uw hulp nodig, vrouwe, en dat is de waarheid.'

Ze sloeg de teugels om een laaghangende tak en volgde Feras. Hier en daar zag ze nog meer hulst, bedekt door sneeuw. Hij ontweek de struiken zorgvuldig, maar dat kon net zo goed zijn om zijn mantel te beschermen als omdat hij er last van had.

De bomenrijen werden dikker, het pad dat hij volgde onduidelijker. Alleen de sneeuw die onder haar voeten knerpte gaf haar een houvast, iets wat bevestigde dat ze niet in een bizarre droom was beland. Dat, en de kille wind. Ze trok haar mantel dicht om zich heen. De bomen hadden beschutting moeten bieden, maar het leek alleen maar kouder te worden.

'U hebt gelijk.' Zijn stem streek als de warme gloed van een nabij vuur over haar wangen, op weg naar haar oren. 'Ik ben geen kwijnende minnaar, jammerend om een geliefde die bij hem is weggerukt.'

'Dus ze is niet ergens tegen haar zin opgesloten?'

Hij maakte een geamuseerd geluidje. 'Onmogelijk. Nee, mijn liefste is mooier, kouder en onaantastbaarder dan een eeuwige gletsjer. Ik heb haar beledigd door op een onbeschofte manier naar haar hand te dingen en als vergelding heeft ze een stuk uit mijn hart gesneden.'

'Ze weigert u te zien?'

'Nee. Ze nam haar mes en ze eiste haar genoegdoening op.'

Hij bleef staan, draaide zich naar haar om en sloeg zijn mantel open. Zijn in leren handschoenen gestoken vingers knoopten het rijk geborduurde witte vest eronder open. Het satijnen hemd eronder glansde zoals niets dat ze ooit gezien had.

Astoria knipperde geschokt toen zijn vingers naar de sluiting van het hemd reikten.

Deze hele situatie was natuurlijk al niet zoals het hoorde, maar ze kon hier toch niet gewoon blijven staan en toekijken terwijl hij zich uitkleedde om... om wat te doen?

‘Wat is hier de bedoeling van?’ vroeg ze scherp.

Feras hield zijn hoofd vragend schuin, maar glimlachte toen spottend. ‘Ik geef u antwoord op uw vragen, vrouwe.’ Hij maakte de rijgkoorden los, tot hij de twee helften ver genoeg uit elkaar kon trekken om de linkerkant van zijn borst te ontbloten. ‘Blijf kijken.’

Het was niet anders dan naar het standbeeld van Hermes in de kasteeltuin kijken, hield ze zichzelf voor. Maar Feras’ huid leek niet op levenloos marmer, hoe glad die ook was, één tint donkerder maar dan de sneeuw die hen omringde. Room en honing, dacht ze.

Een schuldige blos schoot naar haar wangen en ze wilde geïrriteerd haar blik afwenden. Maar toen zag ze het. Een langzaam pulseren in zijn borst, een donkere vorm die zich als een rode gloed aftekende op zijn huid. Gefascineerd bleef ze kijken tot ze het nog een keer zag verschijnen, en nog een keer.

Dankzij haar jachtpartijen had Astoria vaak genoeg dierlijke harten gezien om te weten hoe het vuistvormige orgaan er hoorde uit te zien. Geen enkel hart zag eruit zoals dit hier: afgerond aan één kant, perfect glad en recht aan de andere kant. Alsof iemand een peer bijna precies doormidden had gesneden.

Het was enerzijds fascinerend en anderzijds afschuwelijk. Zijn hart bonsde alsof het naar buiten wilde, alsof het zijn missende helft wilde gaan zoeken.

Ze keek op. ‘Ze heeft l  tterlijk een stuk uit uw hart gesneden? Hoe kan het dat het nog klopt, dat u nog leeft? En wat hebt u gedaan dat ze dat nodig vond?’

Zijn ogen schitterden terwijl hij zijn kleren weer vastmaakte. ‘U hapt naar adem omdat iemand u een stukje huid laat zien, maar drie vragen zijn uw enige reactie op het feit dat Eveena mijn hart aan haar mes heeft geregen? Vrouwen zijn kille wezens, van welke soort ze ook zijn.’

‘U gaf toe dat u het verdiend had.’

Hij haalde zijn schouders op en liep verder, alsof hij haar niet net iets had laten zien dat onmogelijk en ijzingwekkend bizar was.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg ze.

‘We dongen met twee naar haar gunsten. O, natuurlijk waren we met meer – Eveena zou dat jaar de winterkroon krijgen en de macht van het seizoen vloeide al naar haar toe. Ze was nooit mooier geweest.’ Zijn stem, dromerig en melancholiek, toverde haar de beelden voor ogen. ‘Ravenzwart haar en de hals van een zwaan, ogen als zilveren ijsbloemen. Ze tintelde van alle winters die ze zou gaan

beheersen. We wilden haar allemaal. Ik slaagde er uitstekend in om haar aandacht vast te houden, maar Scaevan en zijn liederen...' Hij gromde gefrustreerd. 'We besloten het uiteindelijk uit te vechten, op midwinter, degen tegen degen. En toen...' Hij keek haar van opzij aan. 'Ik wil erbij vermelden dat ik aan de winnende hand was toen het misging.'

'Natuurlijk,' zei Astoria, die de neiging onderdrukte om met haar ogen te rollen. Mannen waren voorspelbaar, van welke soort ze ook waren.

'Het leek me fraaier om te overwinnen in mijn andere gedaante.' Hij bewoog zijn schouders en ze zag dat hij zijn vingers strekte. 'Klauwen zijn zoveel bevredigender. Ik had hem bijna tegen de grond gewerkt toen er een druppel bloed op Eveena's kleed spatte. Ze was woedend. Haar kroningsgewaad was besmeurd.'

Astoria wist niet wat ze verwacht had, maar in elk geval niet dat. 'En als vergelding daarvoor sneed ze een stuk uit uw hart?'

'En ze verbande me hiernaartoe. Om de rest van mijn hart terug te krijgen moet ik eerst de weg terug vinden voor midwinter voorbij is.'

Iets wat hij eerder had gezegd knaagde. 'U zei: dat jaar. Hoelang is het geleden?'

Hij keek haar van opzij aan. 'Een paar winters. Zonder het ontbrekende stuk van mijn hart zijn mijn vermogens beperkt. Ik weet niet precies hoeveel tijd er verstreken is.'

Een paar winters. Hij was dus al jaren verbannen, allemaal om één druppel bloed op een gewaad?

'Is dat niet wat...' Ze zocht naar het goede woord: wreed, onmenselijk, beestachtig? '... buitenproportioneel?' besloot ze tenslotte.

'Eveena vond dat ik mijn verstand had moeten gebruiken.' Hij maakte een wegwuivend gebaar. 'Ze vroeg of ik ermee instemde de straf te ondergaan die zij uitkoos en ik heb ingestemd.'

'U stemde in?' vroeg Astoria ongelovig. 'Om verbannen te worden. Jaren.'

'Dit is een spel.' Zijn ogen schitterden. 'Ik hoef het alleen maar te winnen om mijn hart weer te completeren en dat van haar te beroeren.'

'Hoe?'

Hij gebaarde voor zich uit. 'Door daar binnen te komen.'

Ogen als katten om de nacht te doorboren

Feras had het een spel genoemd en misschien dat het daardoor was dat ze had verwacht dat het Winterpaleis iets zou zijn dat daarbij hoorde: decoratie – iets als de coulissen van de reizende poppenspelers die ze in het dorp een keer aan het werk had gezien, of de houten hindernissen bij een spelletje croquet.

Het Winterpaleis was zo groot dat ze zelfs vanop een afstand haar hoofd in haar nek moest leggen om de bovenste spitsen te zien. Wit dat naar blauw schemerde, bijna doorschijnend materiaal waar ze net niet doorheen kon kijken, slanke torens met afgeronde daken waarop scherpe spitsen als ijspegels omhoog priemden.

Ze begreep ineens waarom het hier kouder was dan het in het open veld was geweest. De kou sloeg van het paleis af.

Hoe kon het dat dit hier was en dat niemand ervan afwist?

‘Het is hier één dag per jaar,’ zei Feras. ‘Alleen op midwinter kan ik spelen, als ik een mens vind die meespeelt.’

In profiel werd zijn niet-menselijkheid benadrukt, zijn hoge jukbeenderen, de spitse punten aan zijn oren.

‘En als dat niet lukt?’

Hij keek haar van opzij aan. ‘Dan verlies ik weer tijd, waarin ik mijn verstand niet kan gebruiken.’

Ze fronste niet-begrijpend.

Hij hield haar blik vast en toen, langzaam en subtiel, begon hij te veranderen: zijn oren werden breder bij de basis, maar puntiger, zijn haar verspreidde zich tot het een vacht werd. Zijn scherpe gezicht veranderde langzaam maar zeker in een half menselijke, half dierlijke snuit, roodbruin en wit, afgetekend met elegant zwart. Alleen zijn ogen waren nog precies hetzelfde.

Geen kattenogen, besepte ze, toen het tot haar doordrong waar ze naar keek. Vóssenogen.

Feras bewoog zijn hoofd met een scherpe ruk, alsof hij iets afschudde, en zijn eigen gezicht was er weer.

‘Ik zou u mijn poten en staart wel laten zien, vrouwe – mijn staart is beroemd...’, hij grijnsde op zo’n manier dat ze de vos glashelder in hem zag, ‘maar ik heb deze gemist.’ Hij bewoog zijn vingers weer, het gebaar dat ze hem eerder had zien maken.

‘Dus de rest van het jaar...?’

‘Ben ik ertoe veroordeeld om “het beest te zijn dat ik met alle geweld wilde zijn” volgens Eveena. Kom, de dag is al bijna voorbij. We hebben nog maar een paar uur voor middernacht.’

‘Middernacht?’ Als ze zolang wegbleef dan zou iemand haar uiteindelijk wel missen. ‘Ik kan niet...’

‘Nu niet terugkrabbelen, vrouwe. Bovendien, u kunt hier toch niet meer weg.’

‘Wat? U had beloofd...’

‘Dat ik geen kwaadwillende hand op u zou leggen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar het Winterpaleis laat u niet zomaar weer vertrekken. Tot het weer verdwenen is zitten we hier allebei vast.’

Een koude rilling liep over haar ruggengraat. ‘Ik zit hier vast?’

Dat zouden ze nog wel eens zien.

Die ze lachend aan hun messen rijgen

Voor de derde keer doemde het Winterpaleis weer voor haar op, Feras' roodbruine haar als een baken ervoor. Astoria had geweigerd om zomaar van hem aan te nemen dat het Winterpaleis ook haar hier zou vasthouden, maar wat ze ook probeerde, ze kwam altijd weer hier terecht.

Toen ze Schaduw vooruit had proberen te sturen, had de uil haar alleen maar aangekeken en had hij zelfs geweigerd om op te stijgen. Deze keer had ze niet eens haar best gedaan om terug te lopen, ze had alleen maar het Winterpaleis in haar rug proberen te houden. Zelfs dat was niet gelukt.

'U kunt het honderd of duizend keer proberen,' zei Feras. 'Het resultaat blijft hetzelfde. U zit hier net zo vast als ik. Alleen kunt u na middernacht weer vertrekken als wie u bent, en zal ik die vervloekte kring van hulst pas kunnen verlaten wanneer ik weer in mijn andere gedaante gevangen zit.'

Astoria perste haar lippen op elkaar en dacht na over haar opties. Al met al was er niets veranderd. Feras wilde iets van haar en zij wilde iets van hem. Hij was haar beste kans om te achterhalen hoe de rijkdom van de eerste graven van Askenloof zo plotseling had kunnen verdwijnen.

'Hoe gaat het spel?' vroeg ze.

Feras keek haar verrast aan, alsof hij had verwacht dat ze in snikken zou uitbarsten, gillend nog een keer zou proberen om hier weg te komen, of iets anders zou doen dat evenveel energie en tijd zou verspillen.

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Ik ben niet van plan om hier te blijven staan tot het middernacht slaat en ik uw staart kan bewonderen. Als ik hier dan toch vastzit, dan kunnen we net zo goed het spel uitspelen. Tenminste...'

Feras glimlachte snel en wetend. 'Noem uw prijs.'

Ze aarzelde, maar dit was het moment om haar kaarten op tafel te leggen. 'Ik wil weten waar de eerste graven van Askenloof hun rijkdom vandaan haalden.'

'Ah.' Hij nam haar peinzend op. 'Om de een of andere reden had ik iets anders verwacht. Maar u bent doortastend genoeg om een schattenjager te zijn.'

Ze wierp hem een koele blik toe. 'Het graafschap lijdt onder een chronisch gebrek aan middelen. Ik wil mijn vader alleen maar helpen om het in ere te herstellen. Het kasteel vervalt steeds verder en we kunnen amper iets doen voor de armen in het gebied. Er waren ooit inkomsten uit een of andere bron, dat weten we heel zeker, maar niemand weet waar die vandaan kwamen. U hebt een van de graven goed gekend, of niet? Er is een muurschildering in het kasteel...'

Zijn ogen schoten over haar gezicht. 'U hebt de neus van Askenloof. Dat had ik eerder moeten zien. Dus u bent Reinhards dochter? Hij had het altijd alleen over zijn zoon.'

'Reinhards dochter?' Astoria schudde haar hoofd, maar de naam deed wel een belletje rinkelen. 'Graaf Reinhard de derde?'

‘De tweede,’ zei Feras. Hij fronste. ‘Maar zijn enige zoon was naar hem genoemd. Een onderhoudende jongen.’

‘Reinhard de derde. Mijn vader heeft het graafschap geërfd van Alric, een neef van hem.’

Feras staarde haar aan.

‘Alric volgde op omdat de zoon van Reinhard de derde was gesneuveld in de Slag van...’ Waar ook alweer? Ze groef in haar geheugen maar kon er niet opkomen.

Feras luisterde al niet meer. Zijn gezicht was leeg. ‘Hoelang is het precies geleden dat Reinhard de tweede graaf was?’

Het drong ineens tot haar door wat Feras echt vroeg. Hij moest de graaf kort voor zijn verbanning gesproken hebben. Hoelang was het geleden dat hij door Eveena gestraft was?

Ze rekende in haar hoofd met de jaartallen die ze kende. Reinhard de derde had een jongere broer en zus gehad. Feras had de graaf dus gesproken ergens vóór hun geboorte, dat was...

Het resultaat was al net zo ijsingwekkend als de kou die van het Winterpaleis in hun richting golfde.

‘Het moet minstens zeventig jaar geleden zijn dat u hem gesproken hebt,’ zei ze langzaam.

‘Zeventig jaar?’ Zijn gezicht was nog steeds uitdrukingsloos.

‘Ik kan me een paar jaar vergissen, maar...’

‘Dat is...’

‘Buitenproportioneel?’ had ze al aangedragen voor ze er goed over had nagedacht.

Feras maakte een woest, grauwend geluidje achter in zijn keel, en ze deinsde achteruit, maar hij draaide zich naar het Winterpaleis en staarde ernaar met een verbeten uitdrukking op zijn gezicht.

‘Dus al zeventig jaar zit Eveena te lachen op de troon, terwijl Scaevan voor haar zingt over hoe ik hier rondploeter? Is dát haar spel?’ Hij blies zijn adem langzaam, grommend uit. ‘Dit eindigt vandaag.’

Zijn mantel golfde achter hem aan als een banier van sneeuw toen hij met lange passen naar het Winterpaleis beende.

Zodat ze voor jou niet komen

‘Wacht!’ riep Astoria.

Feras keek over zijn schouder, zijn gezicht smal en roofdierachtig, zijn ogen gloeiend in de besneeuwde schemering. ‘Geen zorgen. U krijgt wat u wilt, vrouwe. Ik vertel u hoe Reinhard zijn kisten vulde, als u me helpt bij het winnen van Eveena’s spel.’ Zijn tanden leken scherper bij dat laatste woord.

Tot op dit moment had hij zich gedragen alsof zijn situatie niets ongewoons was, alsof winst of verlies niet zoveel betekende. Het was duidelijk dat de situatie grondig veranderd was. Als ze er niet voor kon zorgen dat hij het spel won, wat zou dat dan voor haar betekenen?

Astoria rende achter hem aan. Schaduw spreidde zijn vleugels, maar bleef op haar handschoenen zitten. Ondanks haar zware mantel en haar handschoenen voelde ze de puntjes van haar vingers tintelen van de kou. Ze vermeed het om naar het Winterpaleis op te kijken, want zelfs vanaf hier, op een paar tientallen meters afstand, voelde het dan alsof ze haar gezicht tegen een blok ijs drukte.

‘Waarom ik?’ vroeg ze, toen ze hem had ingehaald. ‘Waarom wilt u dat ik meespeel?’

‘U bent een mens,’ zei hij kortaf.

‘Er moet een reden zijn dat u mij hebt uitgekozen.’

‘Zag u veel andere mensen hier in de buurt? Ik kan in deze gedaante niet weg van bij het Winterpaleis. En in mijn andere gedaante kan ik niemand overtuigen om mee te doen. Het was een geluk dat uw uil dichtbij genoeg was om hem hiernaartoe te lokken.’

Dus dat was wat er gebeurd was.

‘Om het even welke mens geeft u evenveel kans om te winnen?’ Waarom gaf haar dat geen beter gevoel? Omdat ze het niet geloofde. Een dreigende onrust prikte als een meewarige blik in haar koude schouders.

Feras liep zo snel dat ze bijna moest rennen om hem bij te houden. Zijn gezicht was scherper dan voorheen en zijn roodbruine haar dikker, stugger, alsof het een vacht probeerde te worden. ‘U maakt de poorten van het Winterpaleis open. Heel eenvoudig.’

‘Eenvoudig? Niet zo eenvoudig als u dat zelf niet kunt. Wat is ervoor nodig om ze open te maken?’

Feras gaf geen antwoord op haar vragen en sprong de smalle trap op die naar de poort van het paleis leidde. Hoog boven hen reikten de spitsen naar de hemel, alsof ze er gaten in prikten waardoor de sneeuw nu naar beneden dwarrelde. De koude was hier nog sterker, als een onzichtbare mist die van de trappen stroomde.

Ze had de hele tijd gedacht dat uitgerekend zij nuchter genoeg was om zich niet door het Schone Volk te laten misleiden, maar waarom had ze niet eerder gevraagd wat de regels van dit spel waren?

Wat als ze een stuk uit haar eigen hart moest snijden om het te winnen? Of misschien was het zo 'eenvoudig' als Eveena overtuigen om hem binnen te laten. Een vaag gevoel van misselijkheid rees in haar op. Als er één ding was wat ze niet kon, dan was het wel praten met aristocraten.

Feras draaide zich na een tiental treden om, toen hij merkte dat ze niet meer volgde.

'Wat? Wat is er?' Hij daalde weer af, zijn mantel een werveling van sneeuw en schaduwen, en bleef vlak voor haar staan. 'Is de prijs te laag? Wilt u meer, nu u weet wat er op het spel staat?'

'Ik wil weten wat me te wachten staat.' Ze slikte. 'Wat er van me verwacht wordt.'

'Als ik u beloof dat ik u niet alleen vertel hoe de grafelijke schatkisten gevuld werden, maar dat ik uw handen zal vullen met genoeg rijkdom om van het kasteel een paleis te maken, houdt u dan eindelijk op met me te kwellen? Kom mee.' Hij stak een hand naar haar uit, zijn gouden ring schitterend tussen al het wit om hen heen.

Ze deinsde achteruit en Schaduw slaakte een boze kreet. Haar hart bonkte. Ze was gek geweest om hier naartoe te komen. Wat weerhield hem ervan om haar de trap op te slepen als ze weigerde om te doen wat hij wilde?

Ja, wat eigenlijk?

Ze kneep haar ogen samen. Hij probeerde haar al de hele tijd over te halen, in plaats van haar ergens toe te dwingen. Omdat het makkelijker was als ze uit zichzelf meekwam? Of was er iets anders?

'U kunt me niet dwingen, of wel?' vroeg ze. 'Was dat een voorwaarde? Moet u iemand vinden die u uit vrije wil helpt?'

Zijn smalle gezicht werd spits, de donkere schaduwen werden lijnen bij zijn lippen. Hij trok zijn bovenlip op en maakte een geluid dat op een grom leek.

Ze wilde zich omdraaien en wegrekken, maar Schaduw spande zijn klauwen aan, en ze kon het beeld niet uit haar hoofd krijgen van een konijn dat wegschoot en diezelfde klauwen die in zacht dons grepen. En dan was er nog de manier waarop ze daarstraks praktisch het kasteel uit gevlucht was, hoezeer ze zich ook had voorgehouden dat ze ervoor koos om niet te ruziën met Irene.

Astoria tilde haar kin op en bleef staan waar ze stond.

Na een paar gespannen tellen liet Feras zijn schouders zakken, zijn gezicht weer glad en de kleur van room met een druppel honing. Alleen zijn ogen, met de langwerpige pupillen, bleven die van een vos.

'De prins van de listen heeft geen breekijzers nodig, de waarheidsdief geen wapens.' Zijn blik was fel.

'Wat heeft het voor zin om naar huis te kunnen en daar mezelf niet meer te herkennen? Dat genoeg gun ik ze niet. En wie bent u, vrouwe? Degene die haar voorvaderlijke kasteel de rug toekeert?'

Astoria perste haar lippen op elkaar. Ze kon hier niet weg vóór middernacht. Ging ze die uren doorbrengen met redetwisten? Of zou ze die gebruiken om een poging te doen om eindelijk het raadsel over de verdwenen rijkdom van Askenloof op te lossen? Beter zelfs: die te herstellen?

Astoria had een afkeer van verspilling.

Ze gaf geen antwoord, maar liep langs hem heen, de trap op.

Verberg voor hen je wilde dromen

De treden waren niet zo glad als ze had verwacht. Patronen van ijskristallen zorgden ervoor dat haar laarzen genoeg grip vonden op de diepe treden om niet uit te glijden.

‘Waarom een mens?’ vroeg ze, toen ze bijna bovenaan waren. De kou was hier bijna niet te verdragen. Alleen het feit dat haar bloed sneller was gaan stromen door de lange klim zorgde ervoor dat ze niet klappertandde. ‘Is Eveena op ons gesteld?’

Feras’ mond trok. ‘Ze zei dat als ik me zelf niet de gevolgen van mijn daden kon voorstellen, dat de prins van de listen dan misschien iets moest gaan opsteken van de verbeeldingskracht van de mensen. Daarom heeft ze het spel ook zo opgezet dat ik die nodig heb om te winnen.’

Het leek alsof iemand een emmer water over haar heen had gegoooid die over haar hele lichaam in ijs veranderde. ‘Wat?’

De spottende lach van haar zus leek weer in haar oren te klinken. *‘Heb je dan geen greintje verbeeldingskracht?’*

Feras keek opzij. ‘Ik weet dat mensen onze landen wonderlijk noemen, maar ze zijn eeuwige herhalingen. De patronen van sneeuw en ijs, van kou en vriezen. En zo zijn ook onze feesten, onze spellen, onze gedachten, onze levens. We herhalen wat we kennen. Er zijn er onder ons niet zoveel die met recht kunnen zeggen dat ze kunnen tippen aan de verbeeldingskracht van de mens. Eveena is er één van.’

‘En u bent een tweede,’ zei Astoria. Haar hart bonkte onrustig.

‘Ik was altijd de éérste. Haar spel uitspelen zou onder normale omstandigheden geen probleem zijn. Maar met slechts de helft van mijn hart...’ Hij grauwde het laatste woord, voor hij zichzelf weer in de hand had. ‘Het zal u niet moeilijk vallen. De gemiddelde mens heeft al een veel sterkere verbeelding dan wie dan ook van ons. U hoeft zich alleen maar te verbeelden dat de poorten opengaan.’

Ze klommen de laatste treden op en de poorten doemden voor hen op, metershoog en ijsblauw. Uit de halfdoorzichtige muren lekte diffuus licht naar buiten, maar de poorten waren ondoordringbaar, glad en zonder een zichtbaar slot of grendel.

Astoria staarde ernaar met droge mond. De stem van haar zus bleef maar echoën in haar oren, als een voorspelling van haar onherroepelijke tekortschieten.

Ze keek naar de poorten.

Open. Ga open.

Natuurlijk gebeurde er helemaal niets, precies zoals ze geweten had.

Ze voelde Feras’ dwingende blik, zijn ongedurigheid naast haar.

Sneeuw draaide zijn kop naar haar toe, zijn gele ogen vertrouwd, net als het snijdende gevoel van falen dat zich in haar verspreidde.

‘U hebt een vreselijke fout gemaakt.’ Haar stem was hoog en onvast, maar ze dwong zichzelf om hem aan te kijken. ‘Ik ben een mens zonder fantasie.’

Toen Feras zich met een ruk naar haar omdraaide, zorgden de schrik en wilde woede op zijn gezicht ervoor dat ze voor het eerst vandaag echte angst voelde.

‘Praat geen onzin.’ Zijn stem was snijdend als een mes.

‘Dat doe ik niet!’

Ze voelde dat ze begon te rillen en probeerde haar lichaam onder controle te krijgen, maar ze kon het niet dwingen om op te houden. ‘Geloof me nu maar, ik ben de laatste persoon ter wereld die u had moeten vragen om mee te spelen. Mijn zus zei het me vandaag nog: ik heb geen greintje verbeeldingskracht.’ Irene. Ze lachte, bijna hysterisch bij het besef. Als Irene hier had gestaan, dan waren die poorten nu al open geweest. Maar Irene was hier niet. ‘Ik zou haar moeten halen. Maar ik kan hier niet weg tot middernacht... Volgend jaar? Ik kan terugkomen. Met haar, of iemand anders. U zou een jaar langer moeten wachten, maar...’

De koude leek in haar botten te dringen. Haar tanden klapperden op elkaar.

Feras had haar woest staan aanstaren, maar ineens was het alsof alle irritatie en ongeduld van zijn gezicht afgleden. Alsof hij het in één klap opgaf.

Waarschijnlijk beseftte hij dat het hopeloos was.

‘Vrouwe... wilt u me uw naam niet vertellen, nu het ernaar uit ziet dat we samen zullen verliezen?’

‘Astoria,’ mompelde ze.

‘Astoria,’ zei hij. Daar was de warme honing weer. ‘Kijk me eens aan.’

Ze draaide haar gezicht af van de poorten en hun ijsskoude bespotting, en keek recht in Feras’ vossenogen. Hij glimlachte innemend. ‘Heb je nog nooit in je leven deuren zien opengaan, Astoria?’

Zijn woorden kamden als ongehaaste vingers door haar verwarde haren. Warmte stroomde van haar hals naar haar sleutelbeenderen, zorgde ervoor dat ze ophield met klappertanden. ‘Natuurlijk wel, maar...’

‘Ssst. Stel je ze gewoon voor.’

Deuren die opengingen. Zoals de deuren van de grote salon in het grafelijke kasteel? Eikenhout dat trouw verzorgd werd sinds Astoria de touwtjes stevig in handen had. Ze stelde zich voor dat ze ze openduwde, op zoek naar haar vader, die bij het vuur zat te lezen, het hout warm onder haar handen, de geur van boenwas in haar neus.

Ze wierp een blik op de poorten van het Winterpaleis. Niets.

‘De poorten lijken niet op de deuren in het kasteel,’ zei ze. ‘Ze...’

Feras keek haar alleen maar aan. ‘Sluit je ogen. Denk aan andere deuren. Intimiderend, enigszins dreigend. Je weet niet of je ze wel open wil maken...’

Ze gehoorzaamde, liet haar ogen dichtvallen. De kou was meteen nog scherper, alsof ze de sneeuw en het ijs nu ook kon ruiken en proeven, als munt op haar tong.

Ze dwong zichzelf om terug te keren naar de eerste en enige keer dat ze in de hoofdstad was geweest, toen ze op haar zestiende officieel gepresenteerd zou worden aan de adel. De deuren van het stadshuis van haar tante vóór haar, en achter haar het lawaai van de stad: schreeuwende verkopers, ratelende koetsen, gillende kinderen, klokkengelui. De deuren waren onberispelijk wit geweest, met glanzend gepoetste koperen knoppen.

En het was zo'n immense opluchting geweest toen ze voor het laatst achter haar werden gesloten door een elegant geklede lakei, toen ze eindelijk weer naar huis kon, terug naar Askenloof.

Ze opende haar ogen. De poorten van het Winterpaleis waren onverbidlijk dicht.

Feras maakte een gefrustreerd geluid dat leek op dat van een woedende kat. 'Dat had moeten werken als je een normaal mens was. Probeer je het zelfs wel?'

'Zoals ik al zei,' zei Astoria tussen opeengeklemd tanden door, 'ik heb niet de verbeeldingskracht van een normaal mens.'

'Ik begrijp het niet!' Zijn gezicht vertrok van frustratie. 'Wat is er zo moeilijk aan? Het zijn maar poorten. Ze gaan open en dicht.'

'Maar poorten?' Ze gebaarde wild met haar vrije hand. 'Dit is een paleis dat er gisteren niet stond en morgen verdwenen zal zijn. Het is de weg naar het winterland. En die poorten? Ze passen zo naadloos tegen elkaar aan dat er amper een rand is! Er zijn geen scharnieren waarop ze kunnen openzwaaien, geen groeven waarin ze kunnen glijden, geen mechanisme waarmee ze opgehaald kunnen worden. Deze poorten kunnen niet open, het zijn amper poorten! Misschien is het Eveena's bedoeling dat je nooit binnenkomt.'

Ze zag Feras' ogen groter worden en ze beet op de binnenkant van haar wang. 'Het spijt me. Dat is ongetwijfeld niet waar. Het ligt aan mij. Als je een ander mens hier kunt krijgen...'

'Nee,' zei Feras, zijn blik op een punt achter haar gericht. 'Dat lijkt me niet nodig.'

Ze draaide zich om, terwijl haar hart vol hoop tegen beter weten in opsprong. Had ze dan toch...

De poorten waren niet open.

Integendeel: ze waren bijna compleet verdwenen, er waren alleen nog vage lijnen te zien.

Woorden te stelen als je niet weet te zwijgen

Ze staaarde naar de bijna gladde muur, haar hart hamerend in haar oren. Het was alsof iemand de contouren van een poort op de muur had getekend, meer was er niet te zien.

Niet alleen kreeg ze de poorten niet open, ze waren er zelfs niet meer, alsof ze weigerden om bij haar in de buurt te zijn. 'Dus het is nog erger dan iedereen zegt. Het is niet alleen dat ik geen verbeeldingskracht heb, ik heb...' Ze zocht naar woorden. 'Antiverbeeldingskracht?'

Feras maakte een verstikt geluidje. Ze keek opzij en zag dat hij grinnikte.

Dat was de druppel.

'Hoe kun je erom lachen?' barstte ze los. 'Jij bent degene die hier straks weer een jaar als vos rondloopt, terwijl Eveena de helft van je hart als een trofee bij zich kan houden in een of andere vreemde fae-versie van liefde! En het kasteel en het graafschap vervallen verder. Allemaal omdat ik... omdat ik... omdat ik een saaie, verlepte klerk ben die gedoemd is om een oude vrijster te zijn.'

Ze had zich altijd voorgehouden dat het er niet toe deed wat iedereen dacht. Dat ze hield van haar dagelijkse leven, van haar dagen van opzoeken en noteren, bedienden achternazitten, kaarten en notities bestuderen tot haar ogen prikten, lastige gesprekken met pachters voeren die de graaf ontweek... Het was het waard, want elk van die dingen droeg eraan bij dat ze Askenloof in stand hield en ooit in ere zou kunnen herstellen.

Wel, hier was haar kans, haar ooit.

En alles wat ze ooit had bestudeerd, geregeld of met moeite voor elkaar had gekregen, had er niet toe gedaan, omdat zij zo intens was tekortgeschoten.

'Astoria.' Feras fronste zijn wenkbrauwen. 'Begrijp je niet wat er is gebeurd?'

'Ik begrijp het juist heel goed,' zei ze zo waardig mogelijk na haar uitval. 'Ik heb het erger gemaakt.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee. Of ja, voor nu. Maar snap je niet wat dat betekent? Je hebt de situatie veranderd. De poorten hebben gereageerd op hoe jij ze zag.'

'En wat... O.'

Hij zette een stap naar haar toe, zijn ogen triomfantelijk. 'Als wat jij hebt antiverbeeldingskracht is, dan werkt die evengoed als gewone. We moeten alleen uitvinden hoe. Wat gebeurde er zonet?'

Ze wierp hem een blik toe. 'Jij was onbeschoft tegen iemand die je alleen maar de waarheid verteld had.'

'Dat je geen verbeeldingskracht had? Wat ik niet wilde aannemen. Ja. En toen?'

'Toen...' Ze speelde het gesprek weer af in haar hoofd. 'Toen zette ik uiteen waarom ik me onmogelijk kon voorstellen dat de poorten opengingen.'

Hij trok een mondhoek. 'Op zeer welsprekende wijze. Wellicht was dat het?'

‘Dat ik het hardop zei?’ vroeg ze twijfelachtig. Ze keek naar de poort en probeerde het nog een keer.

‘Ga open. Ik stel me voor dat de poorten opengaan.’

Ze voelde zich belachelijk en het had absoluut geen effect. ‘Dit is zinloos. Ik...’

‘Astoria, alsjeblieft.’ Geen honing, maar ook geen mes. Zijn vossenogen keken haar aan zonder te knipperen. ‘Er is daarnet iets gebeurd. Wat denk jij dat het was?’

‘Ik? Wat weet ik van hoe een faespel werkt? Als iemand van ons kan uitvinden hoe ik dit gedaan heb...’ Maar hij keek haar alleen afwachtend aan.

Een golf van frustratie sloeg over haar heen. Dit was allemaal zo onlogisch. Het...

En dát was het. ‘Ik had het gevoel dat het compleet onlogisch was,’ zei ze langzaam. ‘Het begon toen ik me andere deuren voorstelde. De houten deuren in het kasteel, die zo anders zijn. En de deuren van het stadshuis van mijn tante, met hun koperen knoppen. Deze poorten hebben geen klinken of knoppen. Ze zien er niet uit alsof ze open kunnen, dus hoe moet ik me voorstellen dat ze opengaan? Ze kunnen duidelijk niet van buitenaf worden opengemaakt. Het is onmogelijk.’

‘En toen werd het helemaal onmogelijk.’

‘Ja.’ Ze schudde haar hoofd. Haar arm deed pijn van het ophouden van Schaduw en haar schouders voelden verkrampd van het onderdrukken van haar rillingen. ‘Dus als ik niet uitkijk met wat ik denk, dan zorg ik er straks nog voor dat je nooit meer terug kunt?’

‘Mijn terugkeer is niet onmogelijk,’ zei hij. Ze zag hem zijn vingers opkrullen en strekken, opkrullen en strekken. Maar zijn stem was sussend. ‘Het kan lang duren – het hééft lang geduurd – maar Eveena zei dat ik het spel kon winnen door de poorten te openen en binnen te komen.’

Astoria draaide zich naar het Winterpaleis. Als hij binnen moest komen om het spel te winnen, dan moest dat dus mogelijk zijn. Maar de deuren konden niet open. Haar ogen gleden verder, bleven ineens vasthaken.

‘Is dat letterlijk wat ze zei? Door de poorten te openen én binnen te komen?’

Hij was even stil. ‘Ja. Wat maakt dat uit?’

‘Geef me even om mijn paard te halen, en ik zal het je laten zien.’

En genoeg zilver voor een koning

Haar paard de trappen op krijgen was lastig, maar het hielp dat hij blij was geweest om haar te zien, en dat de treden zo diep waren. Zijn hoeven slipten af en toe, maar ze had Schaduw beneden vastgezet op een tak, zodat ze haar twee handen vrij had. Ze klommen langzaam en behoedzaam, tot ze uiteindelijk bovenaan de trap stonden, zijn zwarte flanken op- en neergaand van de inspanning, zijn oren onrustig bewegend.

Feras keek haar aan. 'En wat nu?'

Astoria wees naar een punt dat zo'n drie meter hoog was. 'Die raampjes daar. Daar zit geen glas in. Het moet net te doen zijn om een daarvan te bereiken van hieraf.' Ze klopte zachtjes op de schoft van het paard.

Feras volgde haar hand en schudde zijn hoofd. 'Te klein.'

'Zolang je in deze gedaante bent.'

Hij keek van haar naar het paard, naar het raam, en leek haar gedachten te volgen. 'Dus je wil een vos door het raam gooien?'

'Niet als het niet nodig is. Ik hoop natuurlijk dat ik je gewoon kan neerzetten, zodat je de sprong aan de andere kant kunt controleren. Maar als een zetje de enige manier is...'

Ze wachtte op tegenwerpingen en verzet, misschien verontwaardiging.

Hij strekte alleen nog een keer zijn vingers. 'Goed.'

'Goed?'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik kom binnen en jij kunt mijn staart bewonderen. We winnen allebei. En dan?'

'Dan maak je de poorten van de binnenkant open. De poorten van een paleis zijn gemaakt om wezens buiten te houden, niet binnen. Het mechanisme moet aan de binnenkant zitten.'

Hij keek haar oplettend aan, maar zei niets.

Ze keek nog een keer naar het raampje. 'Het is niet zo hoog dat je het niet overleeft, toch? Als je verkeerd neerkomt aan de andere kant?'

'Dat zal het probleem heus niet zijn.' Hij volgde haar blik. 'Gekke plaats voor een rij raampjes.'

'Natuurlijk niet, zonder zou de inkomhal stikdonker zijn.'

'Mm. Je zult snel moeten zijn. In mijn tweede gedaante verzetten mijn reflexen zich ertegen om gevangen te worden.'

Aan de periferie van haar gezichtsveld zag ze hem zijn vingers opkrullen, maar ze hield haar ogen op zijn gezicht, keek toe hoe zijn roodbruine haar zich vloeiend verspreidde, zwart zijn ogen en lippen aftekende, zijn gezicht een smalle snuit werd waarop nog heel even een grijns lag.

Zijn gestalte verdween ineens naar beneden, landde op vier poten, en er stond een vos voor haar, zijn ogen strak op haar, zijn dikke staart met het witte puntje zachtjes bewegend.

Ze aarzelde niet en dook op hem af, zoals ze Schaduw tientallen keren naar een prooi had zien duiken.

Hij was net lang genoeg stil in haar armen om te kunnen opstijgen.

Toen ze in het zadel zat en het paard met haar benen naar voren dreef, begon de vos tegen te sputteren.

‘Niet doen.’ Ze drukte het warme lijf tegen zich aan, herinnerde zich het sussende geluidje dat hij tegen haar gebruikt had. ‘Ssst.’

De vos liet een verontwaardigd, blaffend geluidje horen.

Ze keek omhoog. Dichtbij genoeg. Ze waren zo vlakbij de muur dat het voelde alsof haar onbedekte huid al zou kunnen vastvriezen aan de pure kou die ervoor hing. Zonder er al te lang over na te denken trok ze haar voeten uit de stijgbeugels, steunde haar vrije hand op de nachtzwarze schoft van het paard en duwde zichzelf overeind.

Het kronkelen van de vos bracht haar bijna uit haar evenwicht en ze liet zich snel weer in een hurkzit zakken, zodat ze met een hand steun kon zoeken.

‘Feras, wil je alsjeblieft ophouden,’ siste ze. Ze drukte het roodbruine lijfje zo dicht tegen zich aan dat zijn vacht kriebelde op haar gezicht en ze zijn hart – zijn halve hart – onder haar hand voelde kloppen.

‘Als dit een poging is om me je staart te laten waarderen, dan bereik je het tegendeel.’

Hij jankte en viel stil.

Ze schoot overeind, strekte haar armen en merkte dat ze net niet bij het raampje kwam. Het moest maar. Ze klemde haar tanden op elkaar, zette zich schrap, en gooide de vos omhoog.

Hij verdween als een roodbruine en witte schicht door het raampje.

Astoria liet zich snel weer in het zadel zakken, steeg toen af en spitste haar oren. Ze klemde haar hand om de teugels terwijl ze wachtte.

Niets. Was het gelukt? Of lag hij gebroken aan de andere kant? Was...

In de verte hoorde ze een bekende kreet. Geen vos. Niet Feras. Schaduw – het was de alarmkreet van haar uil. Hij had iets gehoord dat er wel was, maar dat zij nog niet hoorde. Op haar hoede zette ze een stap achteruit, en daarna nog een, toen ze uit het Winterpaleis eerst een klap en daarna een schurend geluid opving.

Er volgde een gekraak dat steeds luider werd, overging in een jammerend gekreun dat oorverdovend werd tot het escaleerde tot een gebulder, dat slotte eindigde in twee donderende, dreunende klappen, toen de twee poorten samen naar binnen toe kantelden en stukvielen, de grond deden daveren.

Astoria sprong achteruit, trok haar hinnikende paard mee, en wist net een naar buiten schietend brokstuk te ontwijken.

Feras stapte naar buiten, scherpe stukjes ijsschaafsel om hem heen dansend en stuivend, zich hechtend aan zijn mantel, alsof hij de winter zelf was.

‘O, goed, je hoorde mijn waarschuwing.’

Ze nam de moeite niet om hem te verbeteren. ‘Wat wás dat?’

Hij gebaarde naar de poorten. ‘Kennelijk stelde je je voor dat het geen poorten waren, maar barricades. Ik moest de stutten weghakken, toen vielen ze zo naar binnen. Ingenieur.’ Hij klonk nog goedkeurend ook.

Ze staaarde hem aan. ‘Dat heb ik me niet voorgesteld. Tenminste, ik denk niet...’ Maar het klonk als iets dat ze had kunnen bedenken. Het klonk op de een of andere manier logisch.

Hij wierp haar een geamuseerde blik toe. ‘Ja, precies. En die raampjes? Die zaten er eerst niet. Jij vond dat ze er moesten zijn, omdat de hal anders te donker zou zijn. Maar Eveena heeft andere manieren om licht te maken.’

‘O.’ Haar ogen verplaatsten zich naar het ijzige, blauwwitte licht achter hem dat de hele open plek rondom het Winterpaleis verlichtte.

De grijns, die hij kwijt was geraakt toen hij beseftte hoeveel jaren hij al verbannen had doorgebracht, was terug, met een glans van triomf. ‘Je bent een waardige afstammeling van de graven van Askenloof. Ze dreven handel met mij. Zilver en goud in ruil voor verbeeldingskracht.’

Dat had ze niet zien aankomen.

Hij grinnikte. ‘Je wordt niet zomaar de nummer één qua verbeelding aan het Winterhof. Ik heb nooit de kans gehad om Reinhard zijn laatste betaling te brengen, en dat komt nu goed uit. Wanneer het paleis weg is, zul je een steen vinden met dit symbool.’ Hij trok de ring die op drie gevlochten twijgen leek van zijn vinger en stak hem haar toe. ‘Je hebt er geen verbeeldingskracht bij nodig, het is simpele magie. Tik de ring tegen de steen en je kunt het kistje tevoorschijn trekken.’

Ze pakte de ring aan, draaide hem verward rond in haar hand.

Gedachten tolden intussen rond in haar hoofd, puzzelstukjes die ineens logisch waren. Dus daarom was de bron van inkomsten van Askenloof plots opgedroogd – toen Feras was verdwenen, was er geen handel meer geweest. Reinhard de derde had waarschijnlijk zuinig aan gedaan met wat er was, hopen dat Feras weer zou opduiken. En tegen de tijd dat duidelijk werd dat de titel zou overgaan op zijn neef Alric was een verhaal over fae en zilver te ongeloofwaardig geworden om door te vertellen.

Ze keek Feras aan en vond geen woorden.

‘Bedankt,’ zei ze uiteindelijk onhandig.

Hij maakte een korte buiging voor haar, zijn mantel een zwierige onderstropping. ‘Ik dank jou, vrouwe Astoria van Askenloof. Jou en je antiverbeeldingskracht.’

Het volgende moment was hij verdwenen.

De tijd waarin het Schone Volk...

Tien dagen was het nu geleden, dacht Astoria. En het leek alsof er niets veranderd was. Het kasteel was nog steeds vol opgewonden aristocraten, ze snakten er nog steeds naar om hen naar buiten te kunnen jagen of op zijn minst zelf te kunnen ontsnappen.

Ze keek in stilte naar de in zijde en kant gehulde gestalte van haar zus, die langzaam naar voren schreed. Het licht van de kroonluchter en honderden kandelaars schitterde in de fijne pareltjes die op het bruidsgewaad genaaid waren.

Eén ding was anders.

Haar hand gleed naar de zilveren hanger met de fijnbewerkte vossenkop die ze uit het kistje gehaald had en voor zichzelf had gehouden. Ze had munten verwacht, en die waren er ook geweest, maar het grootste deel van de inhoud had uit juwelen bestaan, bezet met edelstenen. Ze zouden meer dan genoeg opleveren om het landgoed van Askenloof weer gezond te maken.

Eén souvenir had ze wel verdiend. Iets om haar eraan te herinneren dat zij dit had waargemaakt. Dat de geur van verse verf toen ze was teruggekomen van het Winterpaleis, niet betekende dat Astoria's overwinning net zo makkelijk kon worden uitgewist als de verdwenen muurschildering.

Het had pijn gedaan, een felle, onverwachte, woedende pijn, dat ze niet meer met eigen ogen had kunnen zien hoe de ring die ze mee terug had gebracht dezelfde ring was die al die tijd op de muurschildering had geprikt.

En het deed er natuurlijk ook niet toe. Alles waar de schildering haar naartoe had kunnen leiden, had ze al bereikt. Het enige wat ze nog moest doen was haar vader het goede nieuws brengen. Haar ogen gledend naar de graaf, die met een afwezige blik in zijn ogen wat verderop op de eerste rij zat.

Zijn vreugde zou even groot zijn als de hare. Er was geen goede reden geweest om het hem niet eerder te vertellen, behalve dan haar egoïstische verlangen om er zijn volle aandacht voor te hebben, niet de halve aanwezigheid die hij tentoonspreidde op gelegenheden als deze.

Iedereen had de voorbij tien dagen een halve aanwezigheid geleken. Gek dat iemand die over een half hart beschikte in vergelijking zo aanwezig was geweest.

Kom, genoeg gedachten verspild.

Ze deed haar best om zich op de woorden van de priester te concentreren. Straks miste ze nog hét evenement van het jaar – van twee jaren – wanneer Irene en Ferdinand elkaar om klokslag twaalf uur het jawoord gaven. Haar mond trok. Ze had Irene niet verteld dat de manier waarop ze hadden geoefend om dat tussen het slaan van de kapelklok door te doen behoorlijk lachwekkend was geweest.

‘Dus jij hebt het ook gehoord?’

Haar rug verstijfde toen de stem in haar oor klonk. Honingtaartjes, warme wijn en kruidnagel. Ze durfde niet om te kijken. Als directe verwant van de bruid zat ze vol in het zicht.

Ze draaide haar hoofd een klein stukje en liet haar kin zakken. 'Feras?' vroeg ze zo zacht mogelijk.

Zijn stem was deze keer echt vlak bij haar oor. Ze kon zijn adem voelen, en daarna, een vinger, die heel licht de schakels van de ketting in haar nek volgde. 'Ze zeggen dat de oudste zus van de bruid een nieuwe aanbieder heeft, die haar interessante juwelen cadeau doet.'

'Ik heb gehoord dat het een huisdier is,' mompelde ze, haar lippen zo min mogelijk bewegend. 'Met een wat rommelige pluimstaart.'

Ze ving de verontwaardigde blik van haar tante, en trok een verontschuldigend gezicht.

Feras' ingehouden lach kriebelde in haar oor.

'Hij vindt het in elk geval bijzonder moeilijk om bij haar weg te blijven. De winter is saai zonder antiverbeeldingskracht.'

Astoria glimlachte, eerst aarzelend en toen ondamesachtig breed, de glimlach die ze associeerde met de momenten dat ze Schaduw zijn vleugels zag spreiden in de stilte die ze deelden, samen op jacht en vrij.

Het leek erop dat deze keer een mens een lid van het Schone Volk naar een tochtig en oud grafelijk kasteel had gelokt.